

Koncert med Oplæsning

i veldædigt Øiemed

Fredag den 9de December 1904 Kl. 8

i Brødrene Hals's Koncertsal.

— Assistance: —

Fru Nina Grieg,
Frk. Hildur Andersen,
Herr Edvard Grieg,
Herr Chr. Skredsvig,
Herr Gustav Lange og
Herr Otto Buschmann.

PROGRAM:

1. *Franz Schubert*: Trio for Piano, Violin og Violoncel,
Op. 100, Es-dur.

- a. Allegro.
b. Andante con moto.
c. Scherzando.
d. Allegro moderato.

Frk. HILDUR ANDERSEN,
D'Hrr. LANGE og BUSCHMANN.

2. *Edvard Grieg*: 1. Hytten. }
2. Rosenknoppen. } H. C. Andersen.
3. Med en Primula Veris. }
4. Et Haab. } John Paulsen.

Fru NINA GRIEG og
Hr. EDVARD GRIEG.

3. Historier fra Eggedal fortælles af

Hr. CHR. SKREDSVIG.

4. a. *Frants Beyer*: 1. Drivdalen. (A. O. Vinje).
2. Godnat. (Wergeland).

- b. *Edvard Grieg*: 1. Møte. }
2. Killingdans. } Garborg.

Fru NINA GRIEG og
Hr. EDVARD GRIEG.

Hytten.

H. C. Andersen.

Hvor Bølgen høit mod Kysten slaar,
en ganske lille Hytte staar;
men rundt om paa det hele Næs
er ei en Plet med Græs.

Kun Himmel, Hav, og noget Land
omgiver Hyttens Drømmeland.
Et Paradis er dog det Sted,
thi der bor Kjærlighed!

Ei Sølv, ei Guld man finder der,
men To, som har hinanden kjær,
Se! Kys og Smil paa Læben ler,
og Øiet Sjælen ser.
De tale ei det mindste Ord;
glemt er den hele store Jord,
med Kamp og Smerte, Fryd og Fred,
thi her bor Kjærlighed!

Rosenknoppen.

H. C. Andersen.

Rosenknop saa fast og rund,
deilig som en Pigemund!
Jeg dig kysser som min Brud,
yndigt mer du springer ud.
Nok et Kys dig Læben sender,
føl, hvor jeg brænder!

Jeg vil skrifte, som sig bør:
Ingen har jeg kysset før!
Ingen Pige venter mig,
Rose, jeg maa kysse dig.
Ak, du ei min Længsel kjender,
føl, hvor jeg brænder!

Med hvert Kys du faa'r en Sang,
naar jeg da er Støv engang,
Sangen kalder dig ihu,
Ingen kyssed mig, kun Du!
kun ved Dig jeg Kysset kjender,
føl, hvor jeg brænder!

Danmarks Døtre ved min Grav
sige for hver Sang, jeg gav:
»Han just havde Kys fortjent!«
Herligt sagt, men lidt forsent:
Løn mig, mens jeg er ilive!
Kys I mig give!

Med en Primula Veris.

John Paulsen.

Du Vaarens milde, skønne Barn,
tag Vaarens første Blomme,
og kast den ei, fordi du ved,
at Somrens Roser komme.

Ak, vist er Somren lys og smuk
og rig er Livets Høst,
men Vaaren er den deiligste
med Elskovs Leg og Lyst.

Og du og jeg, min ranke Mø,
staar jo i Vaarens Rødme;
saa tag da min Blomst, men giv igjen
dit unge Hjertes Sødme!

Et Haab.

John Paulsen.

Jeg kunde juble for alle Vinde
min Glæde ud! Vil man den forstaa?
Nei, bedst jeg varsomt den lukker inde
her hos mig selv i mit Hjertes Vraa.
Mit Hjerte brænder,
det bæver, banker
i Takten, o, til en Jubelsang!
Mit Hoved gløder
af Vaarens Tanker.
Hvor vild og lystelig deres Gang!

Foran mit Øre det bruser, sjunger,
som Tonerne fra et Englekor.
Med tusind sladrende søde Tunger,
det røber mig hvad i Fremtid bor.
Ak! tør jeg tro det!
Jeg vil saa gjerne.
Hvor Haabet flammer og kaster Skin!
Ud fra det tause,
det dunkle Fjerne
en Stjerne straaler — og det er min!

Drivdalen.

A. O. Vinje.

Her er so vant, det kan meg grøta
for det, om eg er vaksen Kar,
for Dal og Fjell og Sol meg mota,
som heime, daa eg liten var.
Eg hoyrer som Naturens store
og friske glade Hjarteslag:
Ja Herre, alt det, som du gjorde,
er ungt, som det var skapt idag.

Det kjærlygt paa os alle tenker
med Leik i Dansen fraa og til,
og af det gyldne Hornet skjenker
det Helsebot til hvem som vil.
Hver Sin og Segi stram seg spenner,
og løyst eg er af alle Baand,
og paa mit Hovud liksom Kaender
eg Livets varme signad Haand.

Godnat.

Wergeland.

Godnat! Godnat! kryb under dit Dækken,
med Nelliker stukket, med Roser besat,
med sølvhvite Blade fra Bringebærhækken;
imorgen igjen, vis Gud saa vil,
vækkes du op af Fuglenes Spil.

Møte.

Arne Garborg.
(Af »Haugtussa«).

Ho sit ein Sondag længtande i Li,
det strøymer paa med desse søte Tankar,
og Hjarta fullt og tungt i Barmen bankar,
og Draumen vaknar, bivrande og blid.
Daa gjeng det som ei Hildring yver Nuten;
ho raudnar heit; — der kjem den vene Guten.

Burt vil ho gjoyma seg i Ørska braa,
men stoggar tryllt og Augo mot han vender;
Dei tek einannan i dei varme Hender
og stend so der, og veit seg inkje Raad.
Daa bryt ho ut i dette Undringsord:
»men snille deg daa . . . at du er saa stor!»

Og som det lid til svale Kveldings Stund,
alt meir og meir i Lengd dei saman søkjer,
og braadtum Hals den unge Arm seg krøkjer,
og øre skjely dei saman Munn mot Munn.
Alt svimrar burt. Og der i Kvelden varm
i heite Sele sov ho i hans Arm.

Killingdansen.

Arne Garborg.
(Af »Haugtussa«).

Aa hipp og hoppe,
og tipp og toppe
paa denne Dag;
aa nipp og nappe,
og tripp og trappe,
i slikt eit Lag.
Og det er Kjæl-i-Sol,
og det er Spel-i-Sol,
og det er Titr-i-Li,
og det er Glitr-i-Li,
og det er Kjæte
og Lurvelæte
ein Solskinsdag.

Aa nupp i Nakken,
og stup i Bakken
og tipp paa Taa;
aa rekk i Ringen,
og svipp i Svingen,
og hopp-i-haa.
Og det er Sleik-i-Sol,
og det er Leik-i-Sol,
og det er Glim-i-Li,
og det er Stim-i-Li,
og det er Kvitte
og Bekkje-Glitter
og lognt i Kraa.

Aa trapp og tralle,
og Puff i Skalle,
den skal du ha,
og snipp og Snute,
og Kyss paa Trute,
den kan du ta!
Og det er Rull-i-Ring,
og det er Sull-i-Sving,
og det er Lett-paa-Taa,
og det er Spret-paa-Taa,
og det er hei-san,
og det er hopp-san
og tra-la-la!

